

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านกลาง

เรื่อง

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๒

ของ

เทศบาลตำบลบ้านกลาง

อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านกลาง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๒

โดยเป็นการสมควรตราเทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านกลาง เรื่องการควบคุมการ
เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ในเขตเทศบาลตำบลบ้านกลาง

เทศบัญญัตินี้มีบังคับใช้กับการจำกัดสิทธิและเสรียภาพของ
บุคคลซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้
กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย อาศัยอำนาจความในมาตรา ๒๕ แห่ง
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบ
ความในมาตรา ๕๐(๓) และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศกราช ๒๔๕๖ แก้ไข
เพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๖ โดยความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลบ้านกลาง และผู้ว่า
ราชการจังหวัดคำพูนจึงตราเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

**ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านกลาง เรื่องการควบคุม
การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๒”**

**ข้อ ๒ เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านกลางนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีดประกาศ
ณ สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านกลางแล้วสิบห้าวัน**

**ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกลาง เรื่องการเลี้ยงสัตว์
หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๐**

บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบัญญัติ ข้อบังคับ กฎ ระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใดที่ได้
ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้ หรือที่ขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

**ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรีตำบลบ้านกลางเป็นผู้รักษากิจการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ
นี้ และมีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม
เทศบัญญัตินี้**

หมวด ๑
บทวิเคราะห์ศัพท์

ข้อ ๕ ในเทศบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาชิน

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ ทรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์สัญจรได้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และให้หมายรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสกโกรกหรือมีกลิ่นเหม็น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลบ้านกลาง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ໜົດ ۲

บทที่ว่าไป

ข้อ ๖ ให้เทศบาลตั่งบ้านกลางเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ดังต่อไปนี้

- (១) តុនប៊ូ
 (២) ឈមវា
 (៣) ខ៉ែង
 (៤) កិត
 (៥) ករាបីដូ
 (៦) ស្តុករ
 (៧) ឱក់
 (៨) ពើគុណ
 (៩) អំបាន
 (១០) ឯ
 (១១) ម៉ា
 (១២) ឃុំផែ
 (១៣) ឃុំកិចំ
 (១៤) ការាង
 (១៥) អុំដ្ឋាន
 (១៦) នក
 (១៧) ឈុំលុយ

(๙) สัตว์มีพิษ สัตว์เลี้ยงคลาน สัตว์ครุ่ย สัตว์ที่เป็นพาหนะนำโรคหรือมีผลกระทบต่อสุขภาพหรืออนามัยหรือเป็นอันตรายต่อประชาชน ตามที่นักเทคนิคปรึกษาบันทึกทางกำหนด

ໜົດ ៣

การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

ข้อ ๓ ห้ามทำการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ที่ต้องควบคุมตามข้อ ๖ ในที่หรือทางสาธารณะในเขตเทศบาลตำบลบ้านกลาง

ความในวรรคแรก ไม่ให้ใช้บังคับแก่การเลี้ยงสัตว์ดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อการรักษาโรคเจ็บป่วยหรือเสริมสร้างภูมิคุ้มกันโรคสัตว์

(๒) เพื่อกิจกรรมใด ๆ ที่เทศบาลตำบลบ้านกลางกำหนดพื้นที่ส่วนหนึ่งส่วนใดให้เลี้ยง โดยมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนเป็นการเฉพาะ

(๓) เพื่อการย้ายถินที่อยู่ของสัตว์

(๔) การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ตามข้อ ๖ (๔) และ (๕) ในทุ่งหญ้าหรือสถานที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว โดยที่ไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อประชาชนทั่วไป

(๕) เพื่อการอื่นใดที่นายกเทศมนตรีตำบลบ้านกลางกำหนด

และความในวรรคแรก ไม่ใช้บังคับแก่การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศลหรือจารีตประเพณีโดยได้รับอนุญาตจากเทศบาลตำบลบ้านกลาง หรือเพื่อในพระราชพิธีหรือพิธีกรรมทางศาสนาตามประการราชการ

ข้อ ๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ในเขตเทศบาลตำบลบ้านกลาง ให้นายกเทศมนตรีตำบลบ้านกลางมีอำนาจออกประกาศกำหนดเขตพื้นที่เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ที่ต้องควบคุมตามข้อ ๖ โดยให้มีมาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดจำนวน ประเภท และชนิดของสัตว์ที่เลี้ยง

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการทำทະเบียนตามประเภทและชนิดของสัตว์

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการปล่อยสัตว์ตามข้อ ๓

ข้อ ๕ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคงแข็งแรงตามความเหมาะสมสม่ำเสมอและชั้นดีของสัตว์โดยมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีพของสัตว์ มีแสงสว่าง และการระบายน้ำอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและกำจัดสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะ

(๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำ ไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมัดมนกเกิดกลิ่นรบกวนผู้อยู่บ้านใกล้เคียง

(๓) เมื่อสัตว์ตายลง เจ้าของสัตว์ต้องกำจัดซากสัตว์และนูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะเพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุร้ายจากกลิ่น ควัน และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของแหล่งน้ำ

(๔) จัดให้มีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์

(๕) ไม่นำสัตว์เลี้ยงออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน ไม่ปล่อยให้สัตว์อยู่นอกสถานที่โดยปราศจากการควบคุม กรณีเป็นสัตว์ดุร้ายจะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่บุคคลภายนอกเข้าไปถึงตัวสัตว์และมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกตได้อย่างชัดเจน

(๖) ไม่นำสัตว์เลี้ยงออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะการตามที่ระบุไว้ในข้อ ๗ วรรคสอง และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เทศบาลกำหนด

(๗) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนไม่ให้ก่ออันตรายหรือเหตุร้ายแก่ผู้อื่น

(๘) ปฏิบัติการอื่นใดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น รวมทั้งข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของเทศบาลตำบลบ้านกลาง

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่มีเหตุการณ์สัตว์ที่เลี้ยงนั้นเป็นโรคอันตรายแก่สุขภาพของบุคคลทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์แยกสัตว์นั้นไว้ต่างหาก ทั้งต้องแจ้งและปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ เทศบาลตำบลบ้านกลาง

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ พบรัศมีในที่หรือทางสาธารณูปโภคที่มีลักษณะเป็นแหล่งแพร่กระจายเชื้อโรค ให้เจ้าของสัตว์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของเทศบาลตำบลบ้านกลาง แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวที่ได้เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเดิมคูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายใต้เงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๑๑ ให้เจ้าของสัตว์ด้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเดิมคูสัตว์ให้แก่เทศบาลตำบลบ้านกลางตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบรัศมีเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

หมวด ๔
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๒ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ประกาศ ณ วันที่ ๑ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

(นายวิทยากร เขื่อนแก้ว)

นายกเทศมนตรีตำบลบ้านกลาง

เห็นชอบ

(นายพรศักดิ์ สจวนผล)
นายอำเภอเมืองลำพูน

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้เทศบัญญัตินี้ กือ โดยเป็นการสมควรกำหนดเขตควบคุม การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ และอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ตลอดจนกำหนดมาตรการควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวต้องตราเป็นเทศบัญญัติเทศบาลตามลักษณะ ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบังคับใช้ในส่วนของการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสริมภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศักราช ๒๕๕๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้